

ЕЛЕНА ПАВЛОВА
ЕЛФИЧЕСКА ПЕСЕН

chitanka.info

— Ще закъснееш за училище!

Отворих мрачно едното си око. Училище!

— Ставай, поспаланко! Ако се помотаеш още малко, аз ще закъснея за работа!

Това вече беше силен аргумент. Седнах в леглото и се втренчих в прозореца. Ярък слънчев ден, сияен като че ли е юли.

— Хайде, Без!

— Добре де, идвам!

Навлякох си дрехите, натъпках в сака няколко нови разработки за „Шадоурън“ и се прехвърлих в кухнята. Не обичам да ползвам краткия път — все едно пропадаш в нищото и после ти се повдига — но когато татко бърза за някъде, по-добре и ти да си бърз.

Седнах на масата тъкмо навреме — той влезе, пристягайки вратовръзката си. Погледна ме изпитателно, прехвърли пред мен чинията с палачинки и чаша мляко и се настани пред собственото си кафе.

— В събота сме на ритуал, нали не си забравил? — подхвърли и си взе препечена филийка.

Кимнах и забих зъби в палачинката си.

— Няма да е зле да си преповториш песните.

— Няма да пропусна — изсумтях с пълна уста.

— Не мислиш ли, че напоследък загърбваш националното си наследство? Леля ти каза миналата седмица, че...

Тръснах гневно глава. Лелите ми са ужасни. Всяка ваканция трябва да ходя там. Събират ни десетина хлапета в старата къща. Песнопения, билки, дребни магийки, стрелба с лък... пфу! Национално наследство! Сякаш според лелите ми живеем във времената на Толкин.

— И си оправи ушите! — добави баща ми.

Това вече ме накара да се изчервя. Обикновено не забравям тази дребна подробност. В това отношение лятото ми влияе много зле — а с татко се върнахме преди три дни! Промърморих заклинанието и си вдигнах за всеки случай косата:

— Как е?

— Добре — той кимна. — Но можеше и да не забележа...

— Ако ми растяха бивници в устата, нямаше да го пропусна! — изръмжах.

Той ме изгледа укорително. Специалист е по укорителните погледи. С тези сини очи като диаманти може да те замрази на място без дори да повиши тон или да му се яви бръчка на челото.

Захапах втората палачинка. Наистина щеше да е глупаво да тръгна да се разхождам с остриите си уши. Най-много някой от дружките да ме попита защо съм се маскирал и кога ще си сложа обеца и горе на върха, но...

То е като да си се родил негър или червенокож, или китаец, или с лош късмет. Татко често ми го напомня, когато съвсем ми падне настроението. Истина си е, даже в някои отношения е по-добре: например отколкото да си куцузлия. Освен това все пак не ни растат косми по пълнолуние и не ни стърчат зъби от устата. Което си е предимство. По повод това вече татко казва, че... е, приказките малко преувеличават. Сигурно е така — я вземете „Снежанка“ за пример. Или „Гарзан“, ако щете. Ей сега ще повярвам, че по съвпадение двете най-красиви жени на света живеят в едно и също царство или че едно хлапе, отгледано от маймуните, може да стане що-годе нормален човек.

Както и да е. Някои са негри, други са индианци (пардон, местни американци!), трети са монголоиден тип, четвърти — с лош късмет. Ние пък сме елфи.

— Готов ли си?

Кимнах.

Винаги се чувствам малко глупаво, когато ме кара с колата. Училището е на десет минути пеша; обикновено си ходя до там, само зимно време, когато е много студено, чакам да мине автобусът. Но от време на време татко го огрява доброто настроение и ме вози. Той е директор в банката — мнооооого перспективно място за елф, боже господи! — тъй че имаме огромна масленозелена кола, чийто двигател мърка като тигър. Чувствам се наистина глупаво на предната седалка — лукс, аромат на хубава кожа, тъмнозелени тапицерии, лъскави стъкла и вътре аз, с все оръфаните дънки и рошавата си грива.

Спряхме на две крачки от входа.

— Успех! — татко ми кимна и плавно се включи в движението. Махнах му за всеки случай.

На току-що освободеното място влезе някакъв стар буик. Скоро щяха да започнат часовете, тъй че наоколо течеше забързан поток

ученици. Направих две крачки, но спрях. Вратата на буика се отвори.

— Пази се! — каза тихо, но ясно женски глас.

— Да, мамо, ще внимавам! — отвърна друго тихо гласче и от задната седалка се измъкна едно момиче.

Не знам защо шестото ми чувство се раздрънчава като повредена китара от време на време. Не бих я погледнал втори път без него — беше дребна, безлична, слабичка и някак твърде бледа, с къса подстрижка като на току-що уволнен от армията пехотинец. Носеше протрити джинси (малко големи за нея) и торбеста тишъртка. Най-обикновено момиче. Издърпа оръфана торба от седалката (явно шита от стари джинси; много оригинално, няма що!) и само за момент мернах ръбчето на корицата на „Шадоурън“, второто издание.

Свих рамене и понечих да отмина, но проклетото шесто чувство продължаваше да вибрира някъде в главата ми. Предадох се и приближих момичето, което още се оглеждаше с торбата в ръка.

— Здравсти! — рекох кротко. Де да знам, с шлифера, меките ботуши до коленете и тупираната грива може и да я стресна; точно това не исках.

Тя ме погледна, усмихна се — очите ѝ бяха бледокафяви, а усмивката хубава — и отвърна:

— Здравей! Май твърде много обичаш „Шадоурън“?

— Вярно е! — аз също се ухилих. — Нова си тук, а?

— Да, за сега съм пробно, за първия срок. До Коледа. После ще видим. Сета.

— Елфа — посегнах и взех галантно торбата. — Е, ще влизаме ли? Каква ти е любимата роля?

— Декър! — тя свенливо се усмихна. — Нали имате клуб?

Татко казва, че е проява на лош вкус, но в училище ме наричат Елфа. Заради „Шадоурън“. Това ми е любимата ЕрПиДжи. В клуба понякога водя игрите — имам си, скромно казано, божествен дар — словото — но предпочитам да се явявам в облика на един герой. Моят собствен. Това е единственото място и време, където мога да съм истински елф. И да правя каквото обичам. Елф-магьосник на име Безар, това съм аз. В „Шадоурън“, де. На живо само се обличам като на картинката от наръчника. Харесва ми, пък и ми дава право да си изявявам расовата принадлежност. Чувствам се някой. Искам да кажа, ние, елфите, нито имаме начин да обявим на света какви сме, нито би

било безопасно — поне според татко. Виж, за това съм съгласен. Но нищо не ми пречи да се правя на фалшив елф. Готино е. И мацките си падат. Ако се съди по това, как ме зяпаше Сета, и тя не правеше изключение. Усмихнах й се и я поведох към училището.

Така се запознахме. Същия следобед, след часовете, я представих на останалите рънъри. Идваше от Денвър. Беше си подготвила входяща история за героинята и ми хареса — не създаваше ново лице; явно си играеше с образа на С.Е.Т.И, орк, от години. Е, С.Е.Т.И. провалила операция и я подгонили. Тъй че ето я при нас, без пари, без препоръки, без връзки. Супер!

— Не съм играла почти година! — призна откровено. — Там, където бях напоследък, нямаше много желаещи. Но съм изяла с кориците всички ръководства и си преигравах сценарии сама. Ще ми бъде много приятно, нали разбирате, да има с кого...

Наистина беше поизгубила тренинг, но се оказа пъргава в главата и пълна с идеи. В крайна сметка я поканих на пица и да си поприказваме.

— Защо орк? — попитах я между другото, докато допивахме колите си между надраскани на салфетки карти и схеми.

— Защото не можеш да оцениш един орк само защото е хубав — отвърна тя незабавно. — Нали разбираш, ако играеш елф или дори обикновена жена, останалите автоматично приемат, че тя е красива; трябва да я опишеш наистина грозна и пак няма да го усетят. С орките не е така.

— Не съм избрал елфа заради красотата! — възразих аз.

— Избрал си го заради себе си — съгласи се тя. — Приличаш на елф, не си ли се замислил? Щеше да приличаш дори и без да се маскираш специално на такъв! Както и да е, не е само това. Homo Sapiens Robustus са яки и силни, имат по много деца... но живеят кратко. Това ме устройва. Нали разбираш, искам С.Е.Т.И. да умре от старост!

— Съмнителен вариант! — ухилих се аз.

— За елфите да.

В наръчника на „Шадоурън“ пише, че елфите откарват до по няколко столетия, джуджетата — до стотина години, хората — средно до 55, тролите около 50, а орките — 35–40. Не е много, като се замислиш. Така си е.

След пицата я изпратих до тях. Исках да видя записките ѝ от предишните игри на С.Е.Т.И. за да знам какво да вметна в поредния сценарий, когато аз водя. Забравих за това обаче още като влязохме в къщата. На стената, точно срещу вратата, беше окачена голяма картина: бряг на езеро по залез. Беше толкова истинско, че ми се стори, че е достатъчно да протегна ръка и ще докосна тръстиките.

— Аз съм я рисувала — каза Сета. — Миналата година. Какво ще кажеш?

— О, ами... — преглътнах. — Защо не си в художествена гимназия?

— И тук ще ми бъде добре! — тя се засмя.

Беше събота. Излежавах се, зазяпан през прозореца. В събота татко не мъчи печката, а отива до пекарната и купува френски кроасани. И той не е на работа, така че закусваме заедно. Най-често е досадно, той настоява да говорим за елфическото в нас... Така че не ми се ставаше.

Усетих му магията как ме проверява буден ли съм. Когато се увери, извика отдолу:

— Имаш поща!

Сигурно беше нещо важно, щом използва магия. Така че се надигнах.

Да си елф според мене по-скоро е нещо като да си мюсюлманин или заклет вегетарианец — досущ като вампирите, върколаците и другите, ние също се водим магически същества. Само дето, както казах, не ни растат косми по пълнолуние и не спим в ковчези. По-скоро сме малко нещо от рода на лепръконите. В смисъл, че някои зеленчуци не ги ям и някои цветя не ми понасят. Е, човек си носи кръста, както казват човеците. Пък и, може би нашите магически способности са по-свестни от тези на вампирите и върколаците. Тъй де, предпочитам не да хапя хората, а да мога да се любя с тях като елф (тоест, божествено — така твърди татко). И да имам истински поетичен дар-слово. Омир е бил елф, честна дума! Като мене. Е, имаме и други, истински магии. Не са кой знае какво — малко прескачане на разстояние, малко прехвърляне на предмети, подобни неща. Четене на мисли на дребно, да можем да си оправим ушите, да познаем какво е времето утре...

Само дето истинските магии са изтощителни, за това трябва да си маскирам ушите всяка сутрин. И за това ги ползваме само при важен повод.

Надвесих се от стълбите:

— Има ли кроасани?

— Да, разбира се! — татко се засмя. — Идваш ли?

Пликът до чинията ми беше бял и най-обикновен на вид. Но адресът... Първо си взех кроасан и после го отворих.

„FASA корпорейшън

Уважаеми господине,

Късите Ви разкази оставят приятно впечатление. За съжаление не се интересуваме от подобен вид творчество. Смятаме обаче за възможно някои от засегнатите в тях теми и концепции да бъдат разработени до размерите на роман. Бихме желали, ако този вариант ви устройва, да ни представите подробна разработка за подобно произведение и при евентуално одобрение от страна на редакционния екип, можем да сключим договор с Вас.“

Няколко секунди сляпо се вирах в текста. Разказите ми не ги интересували. Но искат да поръчат роман. Господи, никога не съм се залавял с голямо произведение!

Ръцете ми се разтрепериха и бавно оставих писмото на масата.

— Нещо лошо? Поредният отказ? — баща ми ме погледна изпитателно.

— По-лошо. Поръчка.

— Та това е чудесно!

— Мислиш ли? Дали мога да напиша роман?

— За бога, ти си елф! — татко небрежно ми разроши перчема. —

Няма ли да идеш да се похвалиш на приятелката си?

— Щяха да ходят до Денвър, доколкото знам. При баща й.

— Нали не излизаш с нея? — въпросът беше изненадващ и прозвуча точно като зададен от дърт евреин, който се интересува да не би синът му да е тръгнал на срещи с не-еврейка.

— Не — отговорих му откровено. — Просто сме приятели.

Няма да кажа, че със Сета бяхме станали неразделни, макар че прекарвахме изключително много време заедно. Поне четири-пет следобеда седмично обаче си гостувахме, като гледахме да редуваме къщите — да не се сърдят родителите, пък и да не се чувства някой от нас постоянно на свой терен. Не, не бяхме интимни приятели — нищо подобно. Бяхме партньори и съратници. Когато намериш някой, който все едно е другата половина от теб, хич не те интересува полът му. Или расата. Просто бяхме много пасващи си половинки.

— Нормално е да излизаш с момичета — баща ми се наведе напред. — Бих предпочел около нас да имаше подходящи елфи, но поне през лятото виждаш достатъчно...

— Да, да, моля ти се! — махнах с нахапаниа си кроасан. — Тази лекция я знам. Елфите не бива да се хаят с обикновени хора, защото те не са като нас. Няма да разберат дара, който притежаваме. Няма да разберат нас самите. Не биха могли да имат деца от нас. Освен това дългът ни е да продължим поколението, та значи, като му дойде времето, ще се ожения за някое хубаво елфическо момиче. Знам си урока, казах ти. Излизал съм с човеци и сигурно ще продължа да го правя в близките години, не мога да седя сам като кукувица. Но Сета е нещо съвсем друго.

За него това приключваше въпроса. За мен не съвсем. Не мога да си затварям очите. Знам, че съм елф. Не много красив по стандартите на елфите, може би, пък и наистина човешките жени не ме интересуват — вярно е, че се срещам с достатъчно елфически момичета при лелите си и отдавна съм установил каква е разликата. Но не мога да си затварям очите. Знам как ме гледа Сета. О, да, тя е много приятна и много любезна, и никога не ми е досаждала. Но мога да се досетя за какво мечтае вечер, притиснала възглавница към гърдите си. Страхувам се, че в крайна сметка заради това ще изгубя най-добрия приятел, който съм имал някога. Защото все пак някой ден ще стигнем и до този въпрос... Но не сега.

Доядох раздражено кроасана си — точно днес ли татко трябваше да повдига тези теми и да ми развали настроението? — станах и отидох до телефона.

Майката на Сета вдигна при второто позвъняване.

— Здравей, Безар! — харесвам гласа ѝ, топъл е все едно летен дъжд. — Сета тъкмо се чудеше дали ще си свободен днес. Отложихме пътуването за другата седмица, баща ѝ бил зает.

— Чудесно! — засмях се. — Всъщност, ужасно... О, може ли да дойда? Сега, веднага?

— Заповядай. Ще ѝ кажа.

Спогледахме се с баща ми, забърсах си шлифера от закачалката и излязох.

Сета беше в малката таванска стаичка, която беше превърнала в свое ателие. Рисуваше портрет на орк — най-вероятно тъкмо С.Е.Т.И.

— Мислех си за ново приключение! — каза, без да оставя палитрата. — Нали се сецаш за онази история с кредитните кодове в Матрицата?

— Какво ще кажеш да го обърнем на роман? — отвърнах и я прегърнах през раменете. — Имам една добра новина.

— Например?

Показах ѝ писмото.

— Боже господи! — тя се засмя, обърна се и ме целуна по бузата. — Не мога да повярвам! Велик си!

— О, да, почти. Само дето адски се страхувам. Не съм писал толкова голямо нещо.

— Не можеш да кажеш, че нямаме материал! Даже ще ти помагам, ако нямаш нищо против.

— Нали за това съм дошъл?

— Добре тогава! Само да довърша тук... Ще слезеш ли да кажеш на майка да сложи кафе? Ще ни трябва, ако ще правим концепция за роман!

Кимнах и я оставих да нанася полутонове на единия щръкнал бивник (кривият) на С.Е.Т.И.

СЕНКИ В ЛЕДА — концепция

БЕЗАР ГОЛДЛИЙФ

„Некрономикон“ — магьосническо свърталище, бар за западнали шадоурънъри. Елфа се навърта там и разсъждава за фактите от живота, които не са особено приятни. Влиза С.Е.Т.И., орк, която обявява, че търси

опитен маг на процент от задача. Елфа е единственият, който е достатъчно зле, за да се съгласи да работи за заплащане някъде в бъдещето. Така съдбата събира двама представители на традиционно мразещи се раси, които временно сключват примирие...

От няколко дни беше адски студено, а вечерта бе започнал да прехвърча сняг. При все това, когато станах сутринта и зърнах побелелия град, сърцето ми подскочи. Най-сетне първият сняг! Беше вече към средата на ноември, крайно време. Хубавото на зимата е, че можеш да си ходиш навсякъде и не ти се пречат разни тъпи петунии примерно. Шейни, пързалки, ммм!

Навялякох си трескаво пуловера и се смъкнах да закуся преди училище. Пътем забърсах и три-четирите нови странички от романа.

О, да. Пишихме романа. Добре вървеше. По поне две страници на ден: обсъждахме непрекъснато сюжета и даже бяхме запуснали малко „занятията“ в клуба. Щеше да стане добра книга — виждах го! Но без Сета не бих могъл да се справя. Винаги, когато закъсвах, тя беше насреща да предложи нещо ново и свежо. Понякога разигравахме ситуацияите, друг път просто препрочитахме написаното и търсехме варианти.

— Какво ще вечеряш? — татко побутна кутията с мляко. — Мисля да...

— Ще съм у тях.

Той кимна.

Изпих си млякото, пяхнах страниците в сака си и излязох да изчакам автобуса. По принцип предпочитам да ходя пеша — училището е на десет минутки — но в студено време...

Колата на майката на Сета мина преди рейса.

Намъкнах се на задната седалка — тя винаги пътуваше отзад — и ентузиазирано заразправях какви идеи са ме свет... две пресечки покъсно спрях насред фразата. Нещо не беше наред. И шестото, и всичките ми останали пет чувства ми го подсказваха.

— Какво става? — попитах и се огледах. Сета, отпусната в ъгъла до другата врата, ме съзерцаваше кротко. Майка й, както винаги, се

беше привела над волана, сякаш сама си няма вяра, макар да не беше лош шофьор.

— Всичко е наред — каза Сета.

— Не, не е. Нещо става. — поклатих глава. — За Бога!

— Просто не ми е добре! — тя сви рамене. — С майка се разбрахме да ме закара до болницата. Но ще те хвърлим до училище. Нали?

Притеснявах се за нея — нямаше я всичките часове. Но дойде за сбирката и игра както обикновено — хитро, талантливо и печелившо.

— С.Е.Т.И. може и да умре от естествена смърт! — засмях се аз, докато я изпращах до колата.

— Може би. Кой знае.

Доста самотна вечер беше. Не бях предполагал, че точно днес ще е един от „празните“ моменти, но не се натрапих. Тя и без друго изглеждаше малко бледа и в не съвсем добро настроение. Тъй че просто седнах пред компютъра, прозорецът към „Шадоурън“ се отвори и аз потънах в света на Елфа и С.Е.Т.И. Когато към полунощ татко дойде да ми се скара, че още не съм си легнал, бях натракал над десет страници.

Два дни всичко беше нормално, като изключим леката разсеяност на Сети. После пак изчезна и следобеда не се яви на клуба. След като приключихме играта, се завъртях да хапна пица, но лошите предчувствия не ме оставяха. Нещо не беше наред — един господ знае какво, но не беше както трябва! Първоначално планирах да се прибера и да работя, а после да й звънна и да видя какво става, но в крайна сметка се върнах при училището.

Да си елф понякога има предимства. Когато съм в криво настроение все си въобразявам, как си правя въоръжен обир без никой да ме усети. Не съм точно невидим и не мога да минавам през стени, но... да речем, че с цената на главоболие и нужда от няколко шоколада мога да прескокна през стената. Или през заключена врата, както в случая. Не е точно като в „Стартрек“, но и така става. Само дете изисква доста повече усилия от това да се преметнеш от спалнята до кухнята. Така или иначе, заставах под прозорците на лекарския кабинет, промърморих заклинанието и, ето ме, вече бях вътре. Нямах нужда да светвам лампите, едно от предимствата да си елф е, че можеш да виждаш на тъмно. Да отключи картотеката с картоните пък

беше по-лесно от детска игра. Някой ден, когато наистина закъсам за пари, би трябвало да пробвам градската банка.

Прерових картоните и извадих този на Сета. Още от първия ред видях това, което е трябвало да забележа преди седмици и за което шестото чувство ме предупреждаваше достатъчно пъти. Ритник по задника, ето какво заслужавах.

Тя беше минала химиотерапия и три операции. Беше пропуснала почти две години. Нищо чудно, че не е имала с кого да играе — не и в болницата! Очевидно ѝ бяха разрешили да се върне на училище, някъде в по-малък град и в по-спокойна обстановка... но страшното не беше минало. Продължаваше.

Затворих картона и го прибрах на мястото му. Прехвърлих се в двора. Излязох на улицата. Спрях в супермаркета да си купя шоколад — и в дрогерията за аспирин. Главата ме цепеше страхотно.

На следващия ден Сета също я нямаше в часовете и, макар и с известно неудобство и усещането, че си пъхам носа където не ми е работа, вечерта се обадох на майка ѝ.

— Тя е в болница. На изследвания. Скенер, такива неща... Утре се връща, предполагам, че другиден ще бъде на училище.

— Нещо лошо ли е?

— Все още не се знае.

— Рак отново?

За един елф и мълчанието отсреща по линията е достатъчно.

— Предайте ѝ поздрави! — помолих.

Прекарах много замислена вечер. Не написах и един ред от „Сенките“, само зяпах в последната реплика от онзиден и размишлявах. С.Е.Т.И., която не е хубава и ще живее малко. Приличаш на елф, не си ли се замислил? Погледи, докосвания. Размислите на С.Е.Т.И., когато говори за странното си съдружие с орките от бандата си.

В крайна сметка реших, че съм прав и измолих петачка от баща си. Поръчах букет — трайни орхидеи в специална кутия. На картичката написах поема. Накрая изхвърлих поемата и смених орхидеите с гербери, макар че лично аз не ги понасям.

Когато тя се върна, сякаш нищо не се беше променило. Отново работехме рамо до рамо, дори по-често от преди; бяхме великолепен

екип. Докосвах я понякога: длан на коляното ѝ, ръка през кръста, лека прегръдка. Чаках да разбере.

— Трябва да ти кажа нещо! — реши се Сета една вечер, докато чакахме майка ѝ да дойде да я прибере от нас.

— Почакай! — придърпах я към себе си и я целунах. По устата. Така, както елфи се целуват.

Тя се сгуши в мен разтреперена и задъхана.

— Да повторим? — предложих усмихнат.

— Не, трябва да ти кажа нещо. Аз... аз имам рак. Другата седмица влизам в болницата.

— Обичам те!

След това майка ѝ дойде.

Следобедът след като баща ми замина в командировка ми се стори идеален. Имахме сбирка на клуба, както обикновено, но аз измъкнах Сета още след часовете.

— Трябва да ти покажа нещо! — настоях. — Важно е.

— Предпочитам да поиграя! — отвърна тя. — Утре ме прибират, нали знаеш?

— Да, знам. Точно заради това.

Влязохме вкъщи и я качих в стаята ми.

— Романът? — сети се тя. — Написал ли си нещо ново напоследък? Не си ми чел не знам откога!

— От онази целувка! — усмихнах се. — Да, написал съм. Доста. Но приближавам кулминацията и предпочитам да не ти чета сега. Ще идвам в болницата. Да го запазим за тогава.

— По-уверен си в себе си от преди! — тя се засмя. — Май следващия си роман ще можеш да обработиш и сам!

— Да, може би — поклатих глава. — Стой тук, сега се връщам! Ще пиеш кафе, нали?

Както казах, не обичам да ползвам магия, но сега се налагаше. Докато кафето заври, прехвърлих зеления си костюм в кухнята и се намъкнах в него. Оправих си прическата. И ушите. Прехвърлих и стария семеен лък. Накрая прехвърлих и подноса с чашите горе на масичката. Не вярвах Сета да забележи. Не и след като вляза в стаята.

Честно казано, чувствах се малко като глупак. Този костюм ползвам само на ритуали и дори тогава не ми се струва, че съм на мястото си. Така рисуват елфите по кориците на книжките, това не съм аз, за бога! Но трябваше да си изиграя ролята до край.

Така че отворих вратата и спрях на прага с лъка в ръка. Сета се обърна и се втренчи в мен. Гледахме се близо минута, преди накрая да пристъпя напред.

— Страхотно! — промърмори тя. — Откъде извади тези уши? А дрехите?

— Мои са си! — ухилих се. — Все си мисля да си сложа обеци тук горе — помръднах връхчетата на ушите — но не съм убеден, че мога сам да си пробия дупки, а в студиото едва ли ще ме приемат...

— Изглеждаш като истински елф! — тя въздъхна. — Много си красив!

— Аз съм истински елф! — седнах до нея на леглото. — Това е тайна, която не бива да разкривам, но мисля, че сега може.

Тя се засмя.

— Кафе?

Отпихме. Не съм се чувствал толкова неловко от години. Всъщност, от онова лятно приключение с Ирис на полянката... Дължах ѝ го обаче. Поне според мен. Оставих чашката си, прегърнах Сета и я целунах отново. Прехвърлих и моите, и нейните дрехи в ъгъла.

— Ох! — тя сепнато подскочи.

— Не казвай нищо! — притиснах я по-силно към себе си и продължих да я целувам, като същевременно я придърпах назад и я положих да легне на одеалото.

— Девствена съм! — промърмори Сета в ухото ми.

— Да, знам! — отвърнах тихичко. — Не се безпокой.

Беше отслабнала последните няколко седмици. Надвесих се над нея и я погледнах с присвити очи. Един писател, казах си, не може да няма достатъчно въображение, което да приложи на живо. Присвих очи по-силно. И я видях красива. Разтворих лекичко бедрата ѝ и се наведох да целуна едната ѝ малка, обла, стегната гърда. Докато бавно се потапах в тялото ѝ, ѝ шепнех елфически поеми. Самият аз творях поема с всеки тласък, който ни разтърсваше, слети в единство. Сета простена за миг и топла кръв покапа по бедрата ми, но моята песен

вече я носеше към небесата. Лекичко и бавно ни издигнах нагоре, и продължавах да рецитирам и пея, докато се въртяхме в първичния елфически танц, а стаята около нас се размиваше и отстъпваше пред сенките на величествени златолисти дървета, които пригласяха на древните ми песни. Тя беше безумно красива и беше част от мен, и се носехме през великолепно безвремие, споделяхме неустоимото вълшебство... И любовта ни беше думи и мелодия, а словата и баладите — любов.

На следващата сутрин, рано, я заведох у тях. Майка ѝ така и не ме попита какво сме правили сами цяла нощ. Мисля, че знаеше. И мисля, че ми беше благодарна.

Почти всеки ден бях в болницата при Сета. Следяхме карти и сценарии. Разисквахме завръщането ѝ; изборът на университет догодина. Как ще наемем заедно квартира. Тя рисуваше по малко, когато се чувстваше по-добре. А вечер аз пишех романа.

Завърших го, точно за Коледа. Разпечатах го и ѝ го занесох — идеалният подарък. Бяха я оперирали преди четири дни; прочетох ѝ го на глас. Поне края. С.Е.Т.И. и Елфа успяха да отмъкнат данните. Раниха я тежко и докторите едва успяха да я закърпят. Но двамата си тръгнаха заедно от нелегалната болница. Съдружници и приятели все още, макар да бяха приключили с удара.

Написал бях стихотворение — за нея, за след втората операция. Беше на двадесет и девети. Само че тя не я издържа. Така и не дойде на себе си след упойката. Кома, апарат за изкуствено дишане... изключиха я на тридесет и първи. Рано сутринта на първи майка ѝ ми се обади да ми съобщи, че Сета е починала. След погребението получих увит в кафява хартия пакет, в който се намираше портрет: прекрасен елф със зелени дрехи и готов за стрелба лък; лицето му беше моето лице, а зад него трептяха златните лесове на любовта ни.

То е като да си се родил негър или червенокож, или китаец, или лош късмет. Татко често ми го напомня, когато съвсем ми падне настроението. Истина си е, даже в някои отношения е по-добре: например отколкото да си куцузлия. Освен това не ни растат косми по пълнолуние и не ни стърчат зъби от устата. Бих предпочел да съм вампир или върколак — тогава щях да мога да я ухапя и да ѝ предам от

своя живот. И ние, елфите, сме магически същества, но силата ни е в друго.

Аз я обичах и я възпях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.